

Крім того, у підготовці громадян до національного спротиву недостатньо уваги надає ролі органів місцевої влади, і саме тому потрібно більш активно залучати органи місцевого самоврядування до процесів створення й дальшого розвитку структури територіальної оборони, оскільки попри те, що територіальна оборона структурно є елементом Збройних Сил України і передбачає підпорядкування й відповідну вертикаль управління у складі ЗСУ, вважаємо, що тероборона має також спиратися на органи місцевого самоврядування, які і мають формувати такі підрозділи. Тобто від Міністерства оборони України підрозділи територіальної оборони мають отримувати завдання, озброєння, амуніцію й техніку, усе інше покладається на місцеві ради, що створюють, організують, фінансують загони територіальної оборони.

Отже, війська територіальної оборони, рух опору, підготовка громадян до національного спротиву є важливими елементами концепту всеохопної оборони країни та забезпечення потрібного рівня національної безпеки України на регіональному та місцевому рівнях у сучасних умовах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Закон України «Про основи національного спротиву». URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1702-20#Text>.
2. Радчук О. «Щеплення» від добробатів: що змінить новий закон про тероборону. URL.: <https://www.slovoidilo.ua/2021/06/30/kolonka/aleksandr-radchuk/bezpeka/shheplennya-dobrobativ-zminyt-novuj-zakon-pro-teroboronu>.
3. Тероборона: Рада почала створювати рух опору на випадок вторгнення. URL.: <https://www.bbc.com/ukrainian/news-57651178>.
4. Чепурний В. Тероборона – давня українська традиція. URL.: <http://www.golos.com.ua/article/351286>.

Токар М. Ю.

ПУБЛІЧНА ВЛАДА І СУСПІЛЬСТВО: ОПТИМІЗАЦІЯ ІНСТИТУЦІЙНОЇ ВЗАЄМОДІЇ

Сучасний стан життя України як держави, що постійно анонсує безповоротний демократичний шлях розвитку, змушує до ефективнішого співробітництва між головними відповідальними суб'єктами публічно-

управлінського процесу, а саме – органами публічної влади й інституціями громадянського суспільства, серед яких не останню роль повинні відігравати неурядові громадські організації. Однак, попри розуміння важливості розвитку громадянського суспільства в сучасній Україні, активність і цілеспрямованість громадських організацій досить часто обмежується як нормативно-правовою невизначеністю параметрів їх діяльності, так і неналежним сприйняттям громадських ініціатив регіональною владою та місцевими громадами, скепсисом щодо ефективності «третього сектора», встановленням цільових «донорських» меж у грантовій діяльності [1].

Відповідно до цього, варто розширити прагматичну суть міжсуб'єктних комунікацій та їхнього впливу на соціальну інфраструктуру. Характер публічних взаємовідносин органів публічної влади та інституцій громадянського суспільства повинен бути побудований крім іншого і на трьох невід'ємних один від одного принципах – демократичності публічного управління, соціальній взаємодії й правовій певності. Ці принципи повинні враховувати цінність управлінських інновацій як інструментарію державної політики сприяння розвитку громадських організацій, яких розглянуто соціальними провайдерами у суспільстві. Вважаємо, що тільки завдяки спільному усвідомленню зацікавленими сторонами цих принципів вдається встановити чіткі межі інтересів публічної влади та інституцій громадянського суспільства, розмежувати їх повноваження, здійснити прагматичну оцінку можливостей і реальний моніторинг проблем, прогнозування й планування дій у конкретно визначеному соціальному просторі.

Громадські організації, які заявляють про готовність до такої публічної співпраці й виступають з ініціативами надання соціальних послуг, повинні стимулюватися державною програмою підтримки інституцій громадянського суспільства й отримати «конт-бланш» на виконання певного соціального замовлення. Використання публічно-управлінських інновацій у цьому контексті є сучасною технологією розвитку суспільно-державних відносин і мають

хороші перспективи для виконання допоміжних соціально орієнтованих функцій, особливо в регіонах із вразливою соціальною інфраструктурою [2].

Логіка сказаного впливає з того, що держава й надалі залишається в Україні гарантом реалізації принципу соціальної справедливості, соціальним інститутом, який на основі виваженої та ефективної політики регулює та супроводжує процес забезпечення гідного існування всіх громадян. Однак, слід розуміти чіткі межі впливу на виконавців соціальних замовлень, оскільки перенавантаження державного контролю за громадськими організаціями порушує засадничі принципи громадянського суспільства. Тому потенціал взаємин органів державної влади, органів місцевого самоврядування й громадських організацій криється в інтеграції їхнього досвіду, ініціативності й реальних можливостей та перезавантаженні норм публічної взаємодії між ними.

Застосування різноманітних механізмів публічно-управлінських інновацій мають значні перспективи у зламі усталених традицій, які на сучасному етапі розвитку людської цивілізації, глобалізаційних трансформацій, публічно-суспільних запитів і державотворчих викликів є застарілими та потребують значних змін, усвідомлених кроків та стратегічних планів. І сьогодні публічна взаємодія держави, територіальних громад і неурядових організацій є однією із актуальних та прагматично вмотивованих питань, що й показує їх пріоритетна суспільно-корисна активність у змісті публічно-управлінських відносин. Зокрема, взаємодія може здійснюватися завдяки використанню популярних сервісних механізмів, таких як: просвіта і громадянське виховання, управлінська й технологічна інноваційність, медіаграмотність, креативні індустрії, соціально-сервісна підтримка, інших аспектів суспільно-корисної праці.

Отже, розбудова демократичних відносин між державою і громадянським суспільством неможлива без узгодженої співпраці всіх інституцій, які обслуговують публічні інтереси громадян. А взаємовплив органів державної влади, органів місцевого самоврядування і громадських організацій із

використанням оптимально обраних інструментів публічно-управлінських інновацій є прагматично життєво важливим для сучасного розвитку України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Державна політика сприяння розвитку громадянського суспільства: методичні рекомендації. – Київ, 2013. – Режим доступу до: http://www.ucipr.org.ua/publicdocs/state_policy_CSO2013.pdf.
2. Токар М. Ю. Потенціал взаємовпливу держави, місцевого самоврядування і громадських організацій в Україні: інтеграція досвіду, ініціатив, можливостей / Маріан Юрійович Токар // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. – Вип. 4 (57) : у 2 ч. – Ч. 1 / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. – Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2018. – Режим доступу до: <http://edu.lvivacademy.com/article/view/164592>.